

- Blok I-7 – De kamer van voorbereiding en de donkere kamer**
- De reis naar de tempel, voor de poort en in de tempel
 - De catechismus
 - De blinddoeking
 - De broederschap

Voorbereiding in de kamer van voorbereiding en de donkere kamer

De eerste voorbereiding, die tot de aanmelding leidt

De catechismus spreekt zich uit over wat er aan de aanmelding in de mens vooraf gaat:

- Men moet een vrij man van goede naam zijn.
- Men moet een eerste voorbereiding in het eigen binnenste hebben ervaren.
- Men moet drang voelen naar levenswijsheid en levenskracht, teneinde te komen tot innerlijke schoonheid.
- Daarnaast geldt, dat de mens bereid moet zijn zich over te geven aan iets, waarvan hij zich nog ternauwernood bewust is en de werkwijze niet kent.

❖ Een vrij man van goede naam

Zolang een mens nog geestelijk of wereldlijk geblokkeerd wordt, zal hij niet die onafhankelijkheid kunnen bezitten, die nodig is om de ritus volledig tot zich te laten spreken. Alleen wie geestelijk en wereldlijk een vrij en onafhankelijk mens is, kan de geestelijke wereld zodanig instappen, dat die hem ook wezenlijke levensinzichten gaat geven.

❖ Vreesloze overgave aan de ‘Regie des levens’

De bereidheid en het vermogen om je aan het onbekende over te geven betekent vreesloos in het leven staan en je over kunnen geven aan de ‘Regie van het leven’. Die vreesloze overgave is voorwaardelijk voor onbevangen opname van de openbaringen van de inwijding.

De voorbereiding door de Voorber.: in de kamer van voorbereiding

1. De kandidaat wordt bekend gemaakt met de tekst van **de gelofte**, zoals opgenomen in de ordegrondwet. Die moet daarom in **de kamer van voorbereiding** aanwezig zijn.
2. De kandidaat krijgt drie maal de gelegenheid om zich alsnog terug te trekken. (zie figuur 7, blz. 12)
3. De kandidaat verplicht zich tot geheimhouding voor het geval de inwijding niet tot een goed einde leidt.
4. Hij wordt erop voorbereid, dat hem beproevingen wachten.
5. De kandidaat moet zijn metalen afleggen.
6. De kandidaat wordt verteld, dat hij een geleider krijgt.
7. De kandidaat wordt voorbereid op het verblijf in de donkere kamer.

❖ Het afleggen van de metalen

De profane sfeer moet overgaan in de gewijde sfeer, die de kandidaat te wachten staat. De eerste concrete daad, die hij daartoe moet verrichten, is het afleggen van zijn metalen. De metalen staan hier symbool voor alles, wat uitsluitend van lage frequentie is. Het gaat om alles, wat in de gewijde sfeer van de donkere kamer en later in die van de tempel van geen waarde zal blijken te zijn en alleen maar als ballast remmend zal werken. Dat geldt dus voor alles, wat alleen maar materiële en geen enkele emotionele of geestelijke waarde heeft. Dat alles moet worden afgelegd om een zo zuiver mogelijke, gewijde sfeer te bereiken. Maar een trouwring is in tegenstelling tot bijvoorbeeld geld geladen met een geestelijke lading en vormt daarom geen ballast. Het gaat niet om geld alleen, maar om alles, wat ons aan het geestelijk waardeloze bindt.

De schemer van de donkere kamer

In de schemer van de donkere kamer groeit de kandidaat naar de duisternis toe, die hem tot volledige inkeer moet voeren. Die volledige inkeer, die met de blinddoeking eerst echt intreedt, wordt in de donkere kamer voorbereid.

De zeven attributen in de donkere kamer

Er bevinden zich zeven attributen in de donkere kamer. Een bijbel opengeslagen bij het eerste hoofdstuk van het evangelie van Johannes, een kaars, zandloper, doodshoofd, homp brood, wat zout en een bordje met daarop de spreuk *Ken u zelf*.

N.B. We spreken tegenwoordig wel over het verwijderen of vervangen van de bijbel op de zuivere kubiek, maar stellen ons nooit de vraag, wat er dan in de donkere kamer voor de bijbel in de plaats moet komen.

❖ Duiding van een mystieke zeven-eenheid

Voor de duiding van een mystieke zeven-eenheid geldt:

1. Ontdek, welke de beide tritsen zijn en wat de verbindende, middelste, vierde schakel is.
2. Orden binnen de beide tritsen de schakels zo, dat er één weer de schakel vormt tussen twee tegendelen. Daarmee zijn de schakels 2 en 6 gevonden.
3. Orden de schakels 1 en 3 en 5 en 7 zo, dat 1 complementaire wordt aan 7 en 3 aan 5 en bovendien 1 en 7 de extremen van het totale zevental vormen.

Met deze ‘zoekmethode’ komen we tot de volgende ordening:

1. Doodshoofd	(fysiek)	} vergankelijkheid
2. Kaars	(levende vlam)	
3. Zandloper	(geestelijk)	
4. Bordje ‘Ken u zelve’		} leven voedend
5. Bijbel (Johannes)	(geestelijk)	
6. Zout	(bezieling)	
7. Brood	(fysiek)	

Er zijn twee drie-eenheden:

- één die op de vergankelijkheid van het leven wijst (de elementen 1, 2, 3) en
- één, die ons wijst op wat ons tijdens het leven voedt en dus dient om het leven zo lang mogelijk in stand te houden (de elementen 5, 6, 7).

Beide drie-eenheden (1,2,3) en (5,6,7) zijn van gelijke orde en vinden hun synthese in ons hoogste levensdoel, het *Ken u zelf* (4), dat van één orde hoger is dan de beide tritsen. Samen vormen beide drie-eenheden en het *Ken u zelf* weer een drie-eenheid van één orde hoger.

❖ **Leven (1,2,3) en voeding (5,6,7) leiden tot *Ken u zelf***

Om onszelf te kunnen leren kennen moeten we leven. Dat leven moet echter niet in naïviteit stil staan, maar van ontwikkeling getuigen. En voor die ontwikkeling gelden twee voorwaarden:

1. Dat leven moet de mogelijkheid hebben zich te veranderen, net zoals we op school steeds weer in een nieuwe, hogere klas moeten kunnen komen. Dat leven moet zich dus in de tijd kunnen ontwikkelen. De voortgaande tijd – de zandloper – is dus voorwaardelijk. Die ontwikkeling moet niet alleen maar *evolutionair*, maar van tijd tot tijd ook *revolutionair* kunnen zijn. Dat wil zeggen, dat de vormgevingen in de tijd ook vergankelijk moeten zijn. Dat geldt zowel de fysieke kant van het leven – vandaar het doodshoofd – als de geestelijke – vandaar de zandloper, die eens ook is leeggelopen, en dus ook het eindige van de ideeënwereld symboliseert. In de kaars vinden we beide complementaire werelden terug: de fysieke was, waaruit de kaars is gemaakt en de eindigheid van zijn bestaan, als hij als vlam ‘leeft’. Het beeld van de kaars is de mogelijkheid om dankzij vergankelijkheid steeds weer in een nieuwe gedaante te herrijzen en tot revolutionaire ontwikkelingen te komen, zowel in onze ideeënwereld als in het fysieke leven. Zo vormt zich hier een volmaakte drie-eenheid:
2. De tweede voorwaarde is, dat dat leven gevoed wordt met dat, wat echt voedt, dus met ‘het zout des levens’. Ook die voeding is weer in twee complementaire aspecten gedifferentieerd: in het geestelijke worden we gevoed door de bijbel, in het fysieke door het brood.

Waar aan deze twee voorwaarden wordt voldaan, kan de weg naar het Ken u zelf worden afgelegd.

Dit lijkt een ordinaar puzzel-spelletje te zijn, maar dat is het beslist niet. Alleen via het herkennen van de structuur van deze cluster van symbolen kan tot de zeggingskracht van deze zeven samenhangende attributen worden doorgedrongen en komen ze tot leven. Doen we dat niet, dan blijft de inspiratie hangen in losstaande algemeenheden als: *“Het leven is vergankelijk!”* of *“In de donkere kamer kom je tot de rust, die je aanzet om je wezenlijke levensvragen te stellen.”*

(Zie ook **de zeven-eenheid op het tableau**, blok I-4, blz. 18-19)

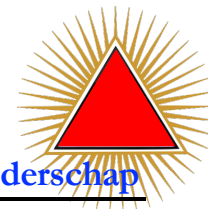
Van de uiterlijke Voorber.: naar de innerlijke geleider

Nadat we door een ondefinieerbare drang ons bij de orde hebben aangemeld, volgt de ontmoeting met de Voorber.:. De Voorber.: is een concrete medemens, die ons eerst in een nog wereldse omgeving – in de kamer van voorbereiding – voorbereidt. Hij verpersoonlijkt die impulsen uit het uiterlijke leven, die ons helpen de overstap naar een innerlijke beleving aan te vangen. Vervolgens geleidt hij ons naar de donkere kamer, die enerzijds nog werelds is maar anderzijds al een zekere wijding bezit.

Met de overpeinzing in de donkere kamer begint de inkeer. Die verrichten we dan ook al alleen. Die weg tot inkeer culmineert in het moment, waarop we onszelf blinddoeken. Daarbij verricht die *wereldse* geleider – de Voorber.: – zijn voorlaatste begeleidende handeling.

Daarna begint de taak van de *innerlijke* geleider, die door de Br.: Gel.: wordt verpersoonlijkt. (zie blok I-2, blz. 12) Dat is voor de beleving van de kandidaat geen zichtbare mens. De innerlijke geleider worden we ons pas gewaar, als we ons werkelijk van een innerlijke levensgang bewust worden. Dat moment treedt in, als we werkelijk in ons zelf keren – waar de **blinddoekking** symbool voor staat. Het is dus van cruciaal belang, dat we dat zelf doen. Maar het is ook van symbolische betekenis, dat de wereldse, uiterlijke, ons ‘geleidende’ medemens ons daar nog bij behulpzaam is.

Daarna stappen we een ontwikkeling in, die alleen innerlijk werkelijk beleefd kan worden. De overgang van de wereldse, uiterlijke geleiding van de concrete medemens naar de innerlijke geleider is dus vol betekenis. De Voorber.: geeft de kandidaat zonder enig woord over aan de Gel.:.

De reis naar en de entree in de tempel

De reis van de donkere kamer naar de werkplaats

Dit is al een reis met onze innerlijke geleider. Hij brengt ons tot aan de poort van de tempel, waarin we op een hoger ervaringsniveau – voorbij het astrale levensgebied – het leven gaan bezien. (zie blok I-1, blz. 8-11) Het laatste, wat de wereldse Voorber.: voor ons doet, is de entree naar dat hogere ervaringsniveau openen.

❖ De driemaal drie nog onritmische slagen

Hoe ongestructureerd de ritmiek van die slagen ook nog moge zijn, we zijn reeds enigszins onder geïnspireerde leiding op weg naar een belevingsniveau, dat orde onthult. Hoewel niet bewust begrijpend, voelen we al de natuurlijkheid van de drie-eenheid en melden we ons met een houderige drieslag aan de tempelpoort. De slagen en zinsneden moeten uit één bron komen. De kandidaat moet de slagen dan ook maken op aansporing van de voorbereider, die ook de zinsneden spreekt, die ons de toegang tot de werkplaats verschaffen.

❖ Een taak ten onrechte de Cer.:Mr.: toegekend

Het huidige ritueel schrijft voor, dat de Cer.:Mr.: de kandidaat voorafgaand aan iedere zinsnede drie maal op de poort laat slaan. Maar wij doen dat 'geïnspireerd' en niet op last van een uiterlijke formule, die nu eenmaal onder vrijmetselaren gebruikelijk is. Het is bovendien *onze* energie – want dat symboliseert 'aankloppen' immers. Die aansporing van de kant van de Gel.: te laten komen – wat vroeger gebruikelijk was – zou al beter zijn. Maar de voorkeur moet uitgaan naar de Voorber.:, daar die ook de zinsneden uitspreekt, die bij de drieslagen horen.

❖ De spreuken

De spreuken zijn:

- *Zoek en u zult vinden.*
- *Bid en u zal gegeven worden.*
- *Klop en u zal worden opengedaan.*

De drie spreuken zijn van bijbelse oorsprong en te vinden in zowel het evangelie van Mattheüs 7: 7-8 als in dat van Lucas 11: 9-10. Daarin is de volgorde alleen anders en wel: *Bid en u zal gegeven worden – Zoek en u zult vinden – Klop en u zal worden opengedaan.*

Het geleidelijk openen van de tempelpoort

De poort gaat in twee stappen open: eerst gedeeltelijk, daarna geheel.

Na het driemaal kloppen en de drie spreuken wordt de tempelpoort eerst een weinig geopend.

De Voorber.: verricht zijn laatste taak door mede te delen, dat het gaat om:

1. *Een vrij man van goede naam, die verlangt vrijmetselaar te worden.*
2. *Alleen het verlangen ingewijd te worden voert hem tot u. Hij zoekt het licht.*
3. *Hij is voorbereid (dat hem beproevingen wachten).*

Het zijn precies die voorwaarden, die de mens in staat stellen om zich van zijn wereldse ketenen tijdelijk los te maken en hem de mogelijkheid bieden om de geestelijke wereld in te stappen. Als aan die drie voorwaarden is voldaan, kan de poort naar het hogere ervaringsniveau volledig open gaan.

De poort wordt geheel geopend en de kandidaat treedt binnen.

Daarmee verbreekt de verbinding met de wereldse geleiding van de Voorber.:.

Zodra de kandidaat zich in de tempel bevindt, worden de drie spreuken verbonden met de drie kleine lichten:

Zo is hij dan binnen getreden, de mens, die zoekt naar wijsheid, die bidt om kracht, die heeft aangeklopt aan de tempel der schoonheid.

In de tempel

❖ Het 'leven' in de tempel

Hoewel geblinddoekt ervaart de inwijdeling 'leven' in de ruimte, die hij betreden heeft. Dat werd al duidelijk door de woordenwisseling tussen stemmen uit die ruimte en de Voorber.:. Het is van het grootste belang, dat geen verstoring geluiden of gefluister die vervreemdende, hogere sfeer verstoren en die sfeer weer doen terugvallen in de bekende aardse sfeer van buiten de loge.

Eenmaal binnengetreden begint die al eerder gehoorde stem uit de verte ook gericht tot de kandidaat te spreken. Zowel in toon als in woorden moet alles, wat de A.:Mr.: nu tot de inwijdeling spreekt, van die andere belevingswereld getuigen. Uit alles moet blijken, dat hier wereld en leven vanuit een hoger plan worden gezien en beleefd.

❖ Het gebruik van vervreemdende, archaische taal

In maçonnieke kring wordt regelmatig de gewetensvraag gesteld, of we de wat archaische taal van de ritualen niet zouden moeten moderniseren.

De taal in de ritualen moet *juist* vervreemdend en archaisch zijn. We moeten namelijk het gevoel hebben in een andere belevingswereld terecht te zijn gekomen. Net zoals de handelingen tijdens de ritus van een andere aard en ordening getuigen dan in het gewone leven. Shakespeare en Richard Wagner, onze grootste mystiek-dramatische dichters, hebben zich niet voor niets in archaische, van de spreektaal afwijkende taal uitgedrukt. Maar bovenal gaat het hier om een nog veel verder gaand mystiek gegeven. Hij, die ervaring heeft met doorgevingen uit hoge geestelijke werelden, weet hoe dan vaak ineens op een andere taal en sfeer wordt overgegaan.

Een bedenkelijk intermezzo

De ritus – een methode

Na 28 bladzijden gewijd aan wat nog maar één van de drie blauwe graden aan ideeën aanreikt, moge het wel duidelijk zijn, dat de ritus wel iets meer is dan *een methode* om tot zelfkennis en levenswijsheid te komen. Sinds enige decennia is die formulering echter gangbaar en niemand vraagt zich meer af, of dat wel een juiste typering is. Natuurlijk zijn er vele wegen, die naar Rome leiden, maar die van de gecombineerde licht- en bouwsymboliek is wel een heel, zo niet de meest fundamentele.

Met het woord *methode* wordt bovendien gauw de suggestie gewekt, dat de ritus alleen *een weg* zou wijzen en geen ideeënwereld herbergt, een gedachte die bij veel Bbr.: door dat woord *methode* leeft en vaak ook gevoed wordt vanuit de panische angst, dat vrijmetselarij dogmatisch zou zijn. Als het hier niet om een grootse ideeënwereld gaat, wordt de ritus wel heel erg in zijn essentie miskend. En wat moeten we dan nog met een catechismus?

De catechismus – het ‘gewone’ werk

Een **catechismus** (Grieks: katechesis = onderricht) bevat de belangrijkste leerstellingen van een bepaald geloofsgenootschap. Daarin worden de dogma's systematisch opgesomd en uitgelegd. De vraag en antwoordvorm is bedoeld om die leer te onderrichten en te overhoren. Een catechismus moet steeds weer worden herhaald, opdat de belangrijkste gedachten wortel schieten in het bewustzijn der gelovigen.

Nu gaat het in de vrijmetselarij niet om *geloof*, maar om *inwijding* en daarin schuilt een principiële verschil. Het gaat bij inwijding niet om dogmatiek, die gevolgd en aangenomen *moet* worden, maar om *eigen inzicht*, waar niemand anders dan de persoon in kwestie over oordeelt, of de leerstellingen naar zijn overtuiging juist of onjuist zijn. Het is echter onzin om te stellen, dat de ritus louter een *methode* is en geen uitgangspunten kent – de ritus is één groot, samenhangend gedachtengoed. Iedereen is echter vrij wat hij daarvan denkt en mee doet.

Door het steeds weer aanhoren van de catechismus kunnen de inzichten van de ritus onze beleving verdiepen. Het opleveren van de catechismus is dan ook niet iets, wat exclusief bij een inwijding, bevordering of verheffing hoort, maar is **het ‘gewone werk’**, dat de arbeid van iedere vrijmetselaar steeds weer moet inspireren.

Het valt zeer aan te raden om als jong vrijmetselaar de catechismus uit het hoofd te leren. Niet om de inhoud maar klakkeloos te kunnen reciteren, maar omdat de ervaring leert, dat diverse vaste formuleringen zowel bij het innerlijk overdenken van de ritualen in je eentje, als bij de communicatie met anderen heel handig blijken te zijn. Eens geleerd, heeft u er de rest van uw leven profijt van. (zie bijlage 4, blz. 102, *De voordracht van de catechismus*.)

In menige loge wordt het gewone werk verricht na de opening in afwachting van de kandidaat. De A.:Mr.: stelt de vragen en verschillende Bbr.: geven dan bij het noemen van hun naam het antwoord.

De blinddoeking

De blinddoeking is natuurlijk een heel belangrijk element in dit ritueel. Het is een symbolische handeling om aan te geven, dat we voor levensinzicht niet meer alleen van de uiterlijke beelden moeten uitgaan, maar evenzeer in ons innerlijk op zoek moeten gaan. Maar naast die symbolische betekenis is het ook een soort *fysieke truc*, om tot een *innerlijke beleving* van het gehele rituele gebeuren te komen. De fysieke waarneming van de buitenwereld is je immers concreet ontnomen.

Vooralsnog is die notie voldoende – er is al voldoende stof rond het 1^e graads ritueel aangereikt.

Voor wie meer wil weten

Maar achter de *noodzaak om tot een innerlijke beleving te komen* schuilt een heel vergaand gegeven, dat wederom met een planetair gebeuren te maken heeft en de mensheid collectief tot de noodzaak van dat innerlijk ontwaken heeft gedwongen (Ook hier spelen planetaire gebeurtenissen een rol, zoals ook al in blok I-3 bij de 3^e reis bleek, hoe zon en maan van invloed zijn op ons bestaan.)

Deze thematiek wordt met name bij het 3^e graads ritueel heel belangrijk. Daarom wordt deze thematiek in blok II-5, blz. 56-57 verder uitgewerkt. De leerling kan dat blok desgewenst gerust lezen, er worden geen elementen van de 2^e en 3^e graad onthuld.

De broederschap

We sluiten de aangereikte informatie en gedachten rond het 1e graads ritueel af met het ‘hartsthema’ van de broederschap.

De reizen culminerend in de broederketen, die ons doet zien, maar bovenal doet beleven, dat alle Bbr.: alle mensen en uiteindelijk alle vormen van leven met elkaar verbonden zijn. Omdat alle leven uit één oorsprong is voortgekomen en omdat een Hoog Beginsel in alle vormen van leven is achtergebleven, is en blijft alle leven verbonden, ondanks het feit, dat de fysiekmateriële wereld in zijn vormgeving het tegendeel laat zien. Door deze misleidende fysieke vormgeving heen te leren zien en te gaan ontdekken, dat de geestelijke wereld ons die daarachter schuil gaande eenheid kan onthullen, is het hoogste doel van de inwijding. Het gehele ‘kosmische avontuur’ van de O.:B.:d.:H.: is ten minste bedoeld om die notie in Zijn kosmos tot in de duisternis van de stof te laten doordringen. ***Het samenkomen in harmonie, het handelen volgens de hoogste wet en het uiteengaan in de rechte verhouding.***